Udgivet af Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Nr. 10. | September 1917. | 5 Øre.

Mod.

»Fjenden gjorde haardnakket Modstand, men maatte dog til Slut vige for vore Tropper, der *tappert* og *modigt* kastede sig over Fjenden og jog ham paa Flugt. Valpladsen var formelig dækket med Lig. Fjendens Tab kunde tælles i Tusinder af Døde og Saarede.«

Saaledes lyder et Krigstelegram, og det er kun *ét* blandt *Hundreder*. Det er snart dagligdags at læse sligt, og dog afslører det en Sjælsvaahed uden Lige.

Vi lever i det tyvende Aarhundrede, i Civilisationens saa højt lovpriste Aarhundrede, og dog vover man at omtale de modbydeligste Masseslagtninger i Forbindelse med Mod.

Lig Rovdyret, der kaster sig over sit Offer og sønderflænger det uden at ane de frygtelige Pinsler, det forvolder, kaster Nutidsmennesket sig over andre Mennesker, sønderriver dem med Bomber og Granater, spidder dem paa Bajonetten og søndertramper de Døende.

Og denne Skændselsgerning vover man offentligt at betegne som *tapper* og *modig*, medens den retfærdige Dom over Banditerne vilde være at klynge Anstifterne af Verdenskrigen op paa de højeste Lygtepæle til Skræk og Advarsel for Ligesindede.

Aa, du store, lidende Menneskehed, hvornaar vaagner du af din Dvale og øver Selvretfærdighed? Hvornaar forstaar du din egen forkrøblede Tilværelse — hvornaar bliver du *modig* nok til at afkaste Tyraniets Aag?

Saalænge Grusomheden varer, saalænge Verdenskrigen gaar sin Gang, saalænge du ikke rejser dig i al din Magt og Vælde, saalænge du sukker og beder — ja, saalænge er du ikke en bedre Behandling værd.

Proletar! Din Uvirksomhed gør dig medskyldig i Blodbadet.

Er Krigens Anstiftere grusomme Bødler, er du en fejg Usling, der stiltiende ser paa din Klasses Mishandling uden at rejse dig til Protest derimod.

Kun den, der sætter al sin Kraft og Energi ind paa Retfærdighedens Sejr, kan fralægge sig Ansvar for Verdenskrigen, og den, der sætter Frihed og Liv paa Spil for Krigens Afskaffelse, gør sig for Alvor fortjent til Betegnelsen *tapper* og *modig*, thi der hører nu engang Mod til at give den højeste Indsats — sit Liv — for Klassens Sag.

Unge Klassebroder! Du har hele din sprudlende Livskraft i Behold, du har en Menneskealder liggende foran dig, men vid, at dette forpligter, vid, at din Klasse kræver din Indsats i Kampen.

Vid, at du er trællemærket fra Fødslen, og at kun du selv kan afvaske dette Stempel.

Kammerat! Du har Ungdommens Mod og Tapperhed, og din Stilling som trællende Slave forpligter dig til at bruge din Energi for Klassens Frigørelse.

Verdenskrigens Mare rider hele Verden sønder. Din Klasse forbløder, og dens Raab om Hævn gælder dig og mig. Militærnægtelsen kræver Mod, Tapperhed og Udholdenhed, og har du disse Egenskaber, er det paa Tide at melde dig i vore Rækker.

Kammerat! Din Klasse venter et Svar.

John.

Ny Militærnægter.

Vi er forlængst naaet saa vidt, grundet paa vore tapre Kammeraters lysende Eksempler, at Militærnægterne selv søger os paa vort Kontor.

Saaledes kom forleden Dag en Sømand, Svend Grønninger fra København, ind til os og fortalte, at nu havde han været Soldat i 7 Maaneder og at han i denne Tid havde faaet Øjnene op for, at hans Plads var i Militærnægternes Rækker.

Han blev indkaldt ved Marinen den 3. Januar i Aar, men deserterede i Slutningen af Juli Maaned, og da man atter fik fat paa ham, blev han idømt *5 Dages mørk Arrest paa indskrænket Kost.*

Denne Straf havde han udstaaet den 12. August, og da han samme Dag havde Landlov, blev han borte med det samme, indmeldte sig i »Foreningen for konsekvente Antimilitarister« og sendte sin Uniform tilbage med en Erklæring om, at han herefter var at betragte som Militærnægter.

Fredløs.

Uvilkaarlig studser man over Ordet »Fredløs«. Dette at føle sig usikker og forfulgt er en af de ejendommeligste Følelser. Man tænker sig ikke et Menneske, der har gjort noget kriminelt og som har den onde Samvittighed til Følgesvend, men paa det Menneske, der er Idealist, og som for sin Klasses Vel har sat sin Frihed paa Spil, eventuelt givet sit Liv som Indsats for en stor, herlig Idé, som skal føre Underklassen frem til lysere og bedre Tider.

Hans Søvn er urolig; en Morgen vaagner han og sætter sig over Ende i Sengen — hvad var det? — han hørte Lyde paa Trapperne — Politiet! — han springer ud af Sengen og forbereder sig paa at skulle afsted, for en længere Tid levende begraves; dog, denne Tanke falder ham slet ikke ind i dette Øjeblik; da er det kun Spændingen, der bemægtiger sig ham. — Saa hører han Latter og højrøstet Tale. Det er nogle Husbeboere, der kommer fra Fest. Han lægger sig ned, men hans Søvn er forbi for denne Nat.

Han tænker paa den grusom lange Tid, han nu skal sidde bag Fængslets Mure, men samtidig føler han sig glad og stolt over at være med i Kampen for Arbejderklassens Frigørelse.

Han gaar til sit Arbejde med stolt hævet Pande, thi han véd, at hans Sag er retfærdig og hans Idé herlig, og at Tusinder af Hjærter slaar ham varmt og taknemligt i Møde. Men saa snart han staar ved Arbejdet, er den usikre Følelse der igen; han farer sammen saa snart han hører Skridt.

Og gaar han hjem om Aftenen, staar han lidt udenfor, før han gaar ind — mon de skulde vente paa ham deroppe? — dog stadig intet Nyt.

Aftenen vil han tilbringe blandt Kammeraterne. Da han kommer til Døren, møder han 2 Betjente, og Spændingen bemægtiger sig ham atter.

Da han træder ind, modtager Kammeraterne ham med stolt Begejstring; thi det var netop ham Betjentene skulde have fat paa.

Et Eksempel rerpaa er den unge Militærnægter.

Maaske møder han Bebrejdelse og maaske et lille haanligt Smil hos sin Familie, der er autoritetstro og gammeldags i deres Tankegang; men dette svækker ikke hans Mod eller hans Vilje. Thi han véd, at alle rettænkende Arbejdere omfatter Militærnæg-

terne med den mest udelte Sympati og Beundring.

Hans Maal og hans Haab er: ved sit Eksempel at drage andre unge Arbejdere efter sig i Kampen mod Kapitalismens Grundpille — Militarismen.

Derfor gaar han saa frejdigt i Brechen for den Sag, der er blevet hans Livs største.

J. J.

Vor Stilling til Regeringsmagten.

Antiparlamentarisk eller Udenom-parlamentarisk Aktion.

I Arbejderkredse er det efterhaanden blevet et oftere og oftere gentaget Diskussionsemne, om man bør være parlamentarisk eller antiparlamentarisk i sin Aktion i Kampen for bedre Livsvilkaar, og herved er naturligvis stadig tænkt paa Statsparlamentarisme.

Og det er derfor ikke nogen Tilfældighed, at man ogsaa saavel indenfor som udenfor *vor Organisation* diskuterer de konsekvente Antimilitaristers Stilling til dette Spørgsmaal.

Det er jo en afgjort Kendsgerning, at vi ikke parlamenterer med vore Modstandere i vor Kamp, men bruger den direkte Aktion — den direkte Nægtelse af at aftjene Værnepligten. Vi tager intet Hensyn til Parlamentarikernes Love og Anordninger, naar disse er i Modstrid med vore Anskuelser om Menneskerettigheder.

Vi sætter al vor Kraft og Energi ind paa at afskaffe saadanne Love, ja vi indskrænker os end ikke til vort eget direkte Oprør mod Lovene, men søger at rejse hele Arbejderklassen til Oprør mod det modbydelige Militærvælde.

Men er det hermed givet, at vi er antiparlamentariske?

Er det hermed givet, at vi giver al Parlamentarisme en god Dag?

Bliver Begrebet »Anti« i det hele taget ikke altfor ofte ikke blot misbrugt, men som Følge heraf ogsaa misforstaaet?

Det hænder ofte, at Folk praler med, at de er antireligiøse, men det er dog en Selvfølge, at de er Medlem af Folkekirken, at de render til Præsten for at blive gifte, for at faa Børnene døbte osv.

Eller man er Antimilitarist og fornægter dog Muligheden af Krigens Afskaffelse, haaner dem, der kæmper mod den tvungne Værnepligt, arbejder paa Kanon- og Geværfabriker og springer selv Soldat.

Men naar Begrebet »Anti« saaledes bliver *misbrugt*, kan man ikke forbavse sig over, at det ogsaa bliver *misforstaaet*, at der hersker en sand Begrebsforvirring angaaende Betegnelsen »Anti«.

Der er derfor adskillige, der mener, at naar man nægter at adlyde en Lov øjeblikkelig og ikke afventer en parlamentarisk Afskaffelse af samme, ja da er man afgjort Antiparlamentarist.

Man kan ikke tænke sig, at man kan udøve direkte Aktion i visse Tilfælde for at bringe Fart i Parlamentarikerne og for at øve et Tryk paa disse.

Og dog er det netop det, der er Tilfældet med vor Organisation.

Vi vidste af historisk Erfaring, at der aldrig var bleven gennemført Lovændringer eller Systemskifter af *virkelig omvæltende Betydning*, uden at det var sket ved Borgerskabets, Almuens eller senere Proletariatets samlede Rejsning.

Og vi besluttede derfor at organisere ikke en antiparlamentarisk, men en »*udenom*-parlamentarisk« Aktion med det Formaal direkte at nægte at være Soldat.

Det var vor Plan ad denne Vej at vinde flere og flere Tilhængere og direkte Værnepligtsnægtere samtidig med, at vi sikrede os hele Underklassens Opmærksomhed og Sympati, og vi er jo ingenlunde bleven skuffet i vor Optimisme.

Vor Plan er til Dato lykkedes, og Rigsdagen har set sig nødsaget til at beskæftige sig med vor Organisation, og det er kun et Tidsspørgsmaal, naar det ydre Tryk paa den lovgivende Forsamling bliver saa stærkt, at man tvinges til at opfylde vort Krav:

Afskaffelse af Loven om tvungen Værnepligt.

Vor Organisation er saaledes ingen antiparlamentarisk, men en *udenom-parlamentarisk Organisation*, der har Betingelser for at samle hele den maalbevidste Arbejderungdom, uden Hensyn til politiske Anskuelser, uden Hensyn til, om man er Socialdemokrat, Syndikalist eller Anarkist.

Derfor er det ogsaa en hellig Pligt for enhver *virkelig Antimilitarist* at være konsekvent Militærnægter og melde sig i vore Rækker.

N— J—n.

Vælg selv!

Der kommer et Regiment Soldater hen ad den støvede Landevej

Ho, to, et, to. — Den evindelige Marsch synes aldrig at skulde faa Ende.

Officeren forsøger endnu engang at puste Liv i det udmattede Mandskab, men det lykkes ikke — sløve og træge gaar de fremad, uden Lyst, mørke og tunge.

De slæber sig frem, Oppakningen trykker og Støvlerne gnaver, saa det svider i Fødderne, medens Solen gennembager de udmattede Mennesker. Det er nemt at se, at det just ikke er Kærlighed til deres „Pligt", der faar disse „Fædrelandets Sønner" til at trampe hen ad den støvede Vej. —

Nej, det er Frygten for Følgerne af Disciplinbrud, der faar disse Skarer til at lystre de grove Kommandoord, der haardt og skarpt klinger gennem den støvmættede Luft.

Hvilken Kontrast er der ikke mellem disse „Landets pligttro Børn" og saa den lille Skare, der hugger sig Vej gennem Dogmerne og Kællingemoralen om Pligt og Fædrelandskærlighed. Militærnægterne, disse Mænd, der uden Hensyn til Vold og Tyranni kaster sig ind i den store Kamp for Frihed og Ret.

Der er Klarhed over disse Mænd, Klarhed over deres Handlinger og Klarhed over deres Motiver.

Det er Mænd og ikke lydige Slavesjæle, der blindt lader sig kommandere som umælende Dyr.

Og nu er det, Kammerat, at jeg spørger dig, hvilken Stilling du vil vælge, enten den uselvstændige, underkuede som Soldat, hvor du afgjort er i Modstrid med din Klasse, eller den prægtige Stilling som Militærnægter, hvor du tjener din Klasses Interesser, hvor du fører den stolteste Kamp, der endnu er set i Klassekampens Tjeneste! Vælg selv!

Valget maa være let for hver ærekær Arbejder, der vil sin Klasses Vel.

Og har du saa valgt, Kammerat, du, der endnu ikke er sunket hen i Trældom og aandelig Fattigdom, ja, da melder du dig under den nye Fane — Militærnægtelsens røde, lysende Bannermærke.

Du vil nok komme til at lide for din mandige Stilling, men Vejen fører til Friheden, vor Klasses store Maal, og for dette Maal er det vel nok værd at ofre en Kamp — en Kamp paa Liv og Død maaske — men en Kamp, der ved sit lysende Eksempel vil drage Tusinder af unge Mænd efter sig, indtil Militarismen ligger knust for vore Fødder og en verdensomfattende Fred kan bygge Bro mellem Verdensproletariatet.

Hakon Aarkrog.

Jeg vil ikke

At Krig er og har været mulig, at Krigen kom og maatte komme, skyldes Menneskets manglende Vilje eller Individualitet.

Gud Jehova, Gud Staten og Gud Mammon har berøvet Mennesket dets Evne til at handle selvstændigt og med Ansvar. Alt og alle bærer Ansvaret uden jeg, *og* dog *er der ingen* udenom mig, der bærer Ansvaret for *mine Handlinger*.

Kun jeg bærer Ansvaret for, at jeg paa Gud Statens Befaling trak i Morderdragten for i Gud Herrens Navn at lære mig at myrde og i Gud Mammons Navn myrder Klassefæller.

Vil du fraskrive dig Ansvaret for Verdenskrigen, og vil du Verdensfreden, da nægt at lade dig oplære til statsautoriseret Morder, nægt at stille til Tjeneste, naar Staten kalder, og nægt at myrde, naar Staten befaler!

Ikke Staten, men *du* bærer Ansvaret for dine Handlinger.

Arbejderungdom! Dine Klassefæller ude og hjemme kæmper heltemodig mod Militarismen med den direkte Aktions Vaaben, med sit *jeg vil ikke!* mod Statens *du skal!*

Vil du staa passiv i denne Kamp? Eller vil du med ungdommelig Entusiasme stille dig ind i Militærnægternes Rækker? Det er den eneste Armé, der kan komme den almægtige Militarisme tillivs.

Leve Militærnægtelsen, Vejen til Verdensfreden!

Robert Rein.

— — —

Ovenstaaende Artikel er taget fra det norske Blad »Revolt« og bærer tydeligt Vidnesbyrd om Stemningen i vort Naboland.

Red.

Internationale Meddelelser.

KAMP MOD DEN TVUNGNE VÆRNEPLIGT I AMERIKA.

Af Dagbladenes Meddelelser fremgaar det, at ca. 11 Millioner unge Mænd *frivilligt* har ladet sig indregistrere ved Armeen i Amerika.

Men vi tillader os at tro, at Frivilligheden er af en højst tvivlsom Art, hvad følgende Begivenhed i Rockford, Illinois, fuldtud bekræfter.

En ung Mand kom for at søge Arbejde paa en Fabrik, og da man spurgte efter hans militære Registreringsbog, erklærede han, at han ikke agtede at blive Soldat.

Han blev da straks arresteret og ført i Fængsel.

Rygtet spredte sig imidlertid hurtigt blandt Fabrikernes Arbejdere, og kort efter stod 600 Mand udenfor Fængslet og krævede den arresterede løsladt eller ogsaa, at man skulde arrestere samtlige Demonstranter, da ingen af dem agtede at blive Soldater.

Da Myndighederne næppe havde tænkt sig, at dette sidste var ærligt ment, aabnede man Fængselsdørene, og ind strømmede nu saa mange Nægtere, som Fængslet kunde rumme. Det blev imidlertid ikke mere end 130 af de 600 Demonstran-

ter, og de tiloversblevne sætter nu Fart i Arbejdet for samtlige Arresteredes Befrielse, kraftigt understøttede af den syndikalistiske Bevægelse.

Sagen har selvfølgelig vakt stor Opsigt.

30,000 MILITÆRNÆGTERE I ENGLAND.

Efter de engelske Blade at dømme, er Antallet af engelske Militærnægtere steget til ca. 30,000 Mand.

Af disse er imidlertid mindst de to Tredjedele gaaet ind paa at udføre andet Arbejde for Staten. De, der konsekvent har nægtet at udføre noget som helst „Krigsarbejde", er alle arresterede.

Ingen Militærnægtere er skudt, skønt 36 er dømt til Døden.

Dødsdommen er i alle Tilfælde ændret til 10 Aars Fængsel.

Det overvejende Flertal af Englands Militærnægtere tilhører de socialistiske Bevægelser, men der findes dog ogsaa adskillige Liberale i offentlige Stillinger, saasom Universitetslærere, Præster, Læger, Journalister o. s. v.

BRUTALITET MOD MILITÆRNÆGTERNE I HOLLAND.

Er der noget, der i Sandhed er internationalt, da er det den Behandling, der overalt i Verden overgaar Underklassens Pionerer i Frihedskampen.

Vold og Brutalitet kendetegner overalt Magthavernes Hensynsløshed i Kampen mod Frihed og Ret.

Saaledes er det ogsaa gaaet i Holland ligesom i alle andre Stater med kapitalistisk Præg.

Under Verdenskrigen har Militærnægternes Antal her steget vældigt, og de Lidelser, vore hollandske Kammerater maa gennemgaa, er mange og svære.

Disse, der egentlig repræsenterer de højeste moralske Tanker og Handlinger, bliver af Staten behandlet som gemene Forbrydere.

Det syndikalistiske Organ i Holland, „De Arbeid", offentliggør et Brev fra Bygningsarbejder H. H. Goozen, som har nægtet at lære Morderhaandværket. Brevet lyder i Oversættelse saaledes:

„Som principiel Militærnægter sidder jeg her fængslet i *flere Maaneder i en Celle, der ikke er større end 2—3 Meter i Kvadrat, sammen med 3 — tre andre Fanger.*

Forrige Lørdag blev jeg anbragt i en anden Celle. Jeg klagede over at skulle opholde mig i samme Rum som Folk, der levede af at udnytte prostituerede Kvinder.

Men den nærværende Officer svarede haanligt paa min Klage, *at Fængslet ikke var en filantropisk Indretning* og at jeg blev nødt til at finde mig i dette.

Ved Hjælp af *syv Soldater* vilde man stoppe mig ind i et lille Hul, men uden Resultat.

Men mine Nerver var efter alt dette saa overanstrængte, at jeg ikke har kunnet sove den hele Nat."

Hvor længe, skriver „De Arbeid", vil de arbejdende Masser taale, at man paa denne Maade mishandler dem, der ikke vil lade sig bruge som Slagtekvæg.

********** * * * **********

Mod Fængslerne.

Kommer man en solfyldt Sommerdag ud i Naturen, bort fra Byen og Fabrikerne, kan man for en Stund beruses af Naturens Skønhed, glemme Dagliglivets Trællen og føle, at Livet ejer Storhed og Skønhed, som ogsaa en Proletar kan fornemme. Thi blev vi end ved vor Fødsel dømt til livsvarigt Strafarbejde, er vi dog levnet Stunder, hvor vi er frie og hvor vi søger udad mod Lyset.

Dog vil vi snart paa vor Vej møde noget, der vil erindre os om, hvad vi er og i hvilken Tid vi lever.

Tanken om Storhed og Skønhed forsvinder, naar vort Øje møder Fængslet, der ligger tilbagetrukken fra Vejen, vi passerer.

Lig en Svamp blandt Roser ligger Fængslet her i Naturen som et Vidnesbyrd om Tidens Barbarisme, Lavhed og Ufornuft. Forbedringshuse, Tugthuse og andre Arresthuse er spredt over Landet i saa rigelig Mængde, at man ikke kører længe, før man støder paa dem.

Af Arbejderhænder er de rejst, af vore Klassefællers Slid er de bleven til, og Proletariatet selv fylder dem — thi Samfundet straffer brutalt enhver, der gaar mod de Besiddendes Interesser, og stempler ham som Forbryder. Dette er ægte kapitalistisk Moral.

Forbryder er hver den, der forstyrrer deres Ro til at udsuge Befolkningen, og den, der ikke vil tjene deres Interesser, skal straffes.

Det er Klasselovene, der er Aarsag til Fængslernes Eksistens. De 85 pCt. af Fangerne sidder arresteret for Overtrædelse af Loven om Ejendomsretten.

Kun et lille Mindretal er virkelig farlige Forbrydere, Voldsmænd og Mordere, og disse skulde, hvis Samfundet var retfærdigt, anbringes paa Steder, hvor de blev paavirket i aandelig Henseende. At forbedre et Menneske ved at nedsænke ham i en dybere, dyrisk Tilstand, hvad Tilfældet er med Fængselsstraffen, hvor kun Fangens dyriske Krav til Livet tilfredsstilles, og disse endda ikke tilstrækkeligt. Dette er ikke Logik, men ufornuftig Brutalitet.

Og at tvinge et Menneske til at kæmpe mod sine egne og sin Klasses Interesser er Lavhed og Barbarisme sat i System.

Arbejder og Klassefælle — hvornaar vil det gaa op for dig, at dine Interesser er imod Stat, Politi og Fængsel?

Hvornaar vil du rejse dig til Kamp mod det System, der bringer vor Klasse Lidelse og Smerte og berøver dig Lyset og Friheden?

Arbejderklassens Fremtid gaar over Fængslerne, og er der Vilje og Kraft tilstede, da ligger Maalet klart. Arbejderens Syn paa Justitsinstitutionen maa forandres, forandres dertil at han siger: Hvad der er imod mine og min Klasses Interesser, vil jeg bekæmpe, og mine Hænder vil jeg ikke tilsmudse med at bygge Fængsler og dermed tjene Lavheden og Barbarismen.

Først naar vi kan sige os fri for at medvirke til Opretholdelse af Tidens Skændsel, kan vi nyde Lyset og Livet i fulde Drag.

Militærnægter.

Fængselsklokkerne ringer.

Arbejdere, hvor længe skal eders Pionerer pines, før I rejser jer til Kamp?

Fængselsdørene aabnes og laases — Uge efter Uge gaar — nye Ofre slæbes i Arrest — i Dag dig, i Morgen mig — en Oprører mod det bestaaende Samfund véd sig aldrig sikker.

Man sporger uvilkaarligt sig selv, hvor længe dette skal vare, hvornaar Arbejderklassen vil vaagne op og tage den afgørende Dyst.

Tiderne opfordrer sandelig ikke til Ro og Taalmodighed, men tværtimod til Kamp — til en altoprivende Kamp, der kan gøre Ende paa Voldsregimentet.

Vor Kammerat Alfred Mogensen var som bekendt Redaktør af nærv. Blad og blev, netop som sidste Numer skulde gaa i Trykken, anholdt, da han mødte paa Politikammeret efter Tilsigelse.

Men trods det, at han var tilsagt som *Redaktør*, var det dog ikke Bladet, han skulde tiltales for, men derimod for det sidste af Foren. f. konsekv. Antimilitarister udsendte Opraab i Forbindelse med Udeblivelse fra Session.

Det er Odense Politi, der har rejst Opraabssagen, og vor Kammerat er derfor overført til Odense Arrest, hvor det desværre indtil Dato har vist sig umuligt at komme i Forbindelse med ham. Vi skal i næste Nr. komme tilbage til denne Sag.

Martin Larsens Sejr.

Efter en haard og bitter Kamp er vor Kammerat Martin Larsen fra Hobro endelig løsladt Søndag den 19. August.

Vore Læsere vil sikkert erindre hans heltemodige Kamp mod de Bødler, der under Titel af Læger har mishandlet ham i Odense Arrest.

Mange Militærnægtere har kæmpet en haard Kamp, men faa har i den Grad maattet udstaa Lidelser af et saadant Omfang som Martin Larsen.

Men trods alt har han altsaa holdt ud i Kampen til Sejren var vundet, og vi har kun Grund til at være glade og stolte af denne smukke Sejr.

Velkommen tilbage til Friheden, kære Klassefælle!

— — —

Sadelmager Th. Thogersen, der for et Par Aar siden deserterede og senere har opholdt sig i Udlandet indtil for kort Tid siden, da han atter kom hjem, indmeldte sig i »Foreningen for konsekvente Antimilitarister« og

erklærede, at han ikke en Dag mere vilde være Soldat.

Han blev imidlertid valgt til Formand for sin Fagforening og blev Lørdag den 18. August anholdt af 2 Betjente paa Fagforeningskontoret i København.

Herefter fortes han til Kastellet, hvor han idømtes 10 Dages mørk Arrest for at have deserteret. Denne Straf afsoner han for Tiden *i Stokhuset*, den af Utøj fyldte Fangehule.

Vor Kammerat har straks paabegyndt Sultestrejken.

— — —

Arbm. P. Henriksen i Esbjerg, der forlængst har aftjent sin »Værnepligt« og hele 3. Gange været indkaldt til Sikringsstyrken, havde endelig tabt Taalmodigheden og meldte sig i Militærnægternes Rækker.

Han indsendte, ligesom vi andre har gjort, sine Militærpapirer til Ministeriet og fortalte, at nu havde han leget Soldat længe nok.

Ikke desto mindre fik han en Indkaldelsesordre, og da han ikke mødte, blev han anholdt Søndag den 12. August og Dagen efter sendt til København, hvor han nu kæmper en anden Kamp end den, Soldater oprindelig er bestemt til.

— — —

Sløjdlærer Karl Thomsen dømt til 8 Mdr. Forbedringshus.

Af Dagspressen erfarer vi, at Militærnægteren Karl Thomsen er dømt til 8 Maaneders Forbedringshus efter først at være dømt til 3 Gange 5 Dages Vand og Brødstraf og, da han stadig nægtede, til 3 Gange 5 Dages *strengt Fængsel* paa Vand og Brød.

Enhver Dom over Militærnægterne er i sig selv oprørende og en Skændsel for et *civiliseret* Samfund, men denne Dom er dog i Særdeleshed raa og brutal og burde ikke fuldbyrdes.

Arbejdere! Det er en Skændsel for vor Klasse, om den alligeveel bliver det, og enhver, der ikke protesterer herimod, er medansvarlig for denne Justitsforbrydelse.

Arbejdere, slaa dog den forbandede Borgfred i Stykker og rejs jer til bevidst Handling.

Det er nu den tredje Militærnægter, der skal sendes i Forbedringshuset. Skal vi føje denne Skændsel til de øvrige, der klæber ved vor Klasse, eller skal vi rejse os i al vor Magt og vælte Renegaterne over Ende og aabne Fængslerne for vore Kammerater?

Vil vi bevare eller rettere tilbageerobre vore Menneskerettigheder, tvinges vi til at gøre det sidste.

Husk paa, at fælles Optræden giver Styrke, hvad de militære Myndigheder, trods deres langsomme Tankegang, synes at have indset, idet de endnu ikke har vovet at idømme *de organiserede Militærnægtere* Forbedringshusstraffe.

Dette maner enhver ung Mand, der ikke vil være Soldat, til at indmelde sig i »Forcningen for konsekvente Antimilitarister«, og det maner hele Arbejderklassen til at benytte sin organiserede Magt for at standse det brutale og hensynsløse Militærregime.

Red.

Adressefortegnelse.

Foreningen:

Formand: **Hartvig Jensen, Korsgade 40.**
Kasserer: **Jens Lund, P. Fabersgade 40 [4].**

„Militærnægteren“:

Redaktør: **Niels Johnsen, P. Fabersg. 40 [8].**
Ekspeditør: **Georg Jensen, Korsgade 40, St.**

Kapitalistisk Samfunds-Logik.

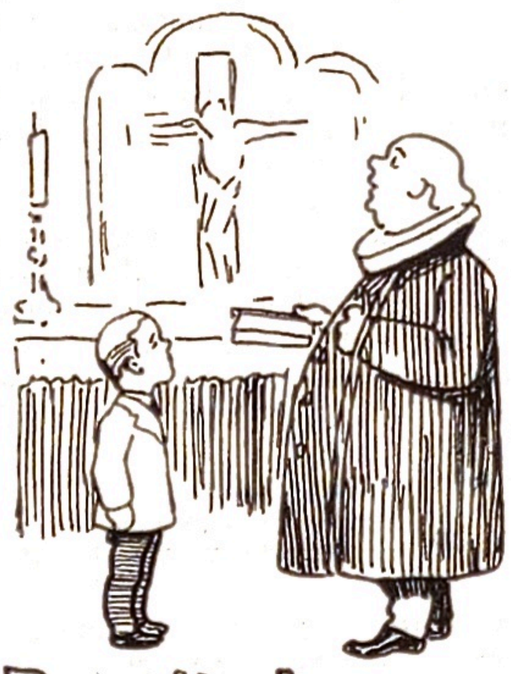

Politiet i Roskilde skyldig i, at en Militærnægter bestjæles.

Som meddelt i sidste Numer af »Militærnægteren« har vor Kammerat Peter Petersen udfoldet en livlig Agtation for vor Sag ved i Roskilde at forhandle vort Blad og uddele antimilitaristiske Opraab.

Selvfølgelig kunde dette ikke foregaa uden at vække Politiets Opmærksomhed, og her som alle andre Steder, hvor det gælder om at værne Kapitalens Interesser, lagde Politiet en enestaaende Tjenstivrighed for Dagen og anholdt vor Kammerat Søndag den 8. Juli, men løslod ham dog samme Dag efter Forhøret; men allerede Dagen efter havde Politiet fortrudt dette og sendte en Tilsigelse til ham, som han dog ikke efterkom, hvilket resulterede i, at han blev anholdt samme Aften.

Vi hørte saa intet om vor Kammerat for Torsdag den 23. August, da vi pludselig træffer ham her i Byen. Efter at vi havde hilst vor Kammerat Velkommen, beder vi ham fortælle, hvorledes det er gaaet ham siden han blev anholdt, hvorefter Petersen gav følgende Skildring af sine Oplevelser.

Da han Mandag Aften blev anholdt, spurgte man ham, om han vilde høre op med sin Agitation, og da han benægtede dette, blev han belagt med Arrest, som det hedder i det forældede »Rets«sprog.

At Politiet ikke kan følge med Tiden, kan man endda finde Undskyldning for, thi det kunde jo tænkes, at det Roskilde Politi er saa svaghjernet, at det ikke evner at følge med Tiden, men at det udviser *Skødesløshed og Ligegyldighed overfor Personer, som de har berøvet Friheden, er utilgiveligt.*

Det har imidlertid vor Kammerat været udsat for, idet han ikke naaede at faa sine Ejendele ordnede inden han blev anholdt og derfor anmodede Politiet om at sørge for dette, hvad man lovede. Men paa Trods af Politiets Instrukser, der byder dem at sørge for Arrestanternes Ejendele, havde de dog ikke gjort dette, og da vor Kammerat efter 6 Ugers Fængsel kom ud i Friheden, fandt han sit Tøj i den vildeste Uorden og det bedste var stjaalet fra ham.

Man vil forstaa, hvad det betyder for en Mand, der indtil en Uge før sin Anholdelse havde gaaet arbejdsløs i lang Tid, og saa efter 6 Ugers Arrest kommer ud i en Periode, hvor Arbejdsløsheden har ramt Tusinder af Arbejdere og breder sig for hver Dag, der gaar, og saa finder sit bedste Tøj stjaalet.

At hele den Fremgangsmaade, Roskilde Politi har anvendt, fortjener den skarpeste Fordømmelse, er en Selvfølge, og vi agter da heller ikke at finde os i det, men vil kræve Politiet til Ansvar herfor, og hvis Politiet ikke sørger for at rette deres hensynsløse Adfærd, vil »Foreningen for konsekvente Antimilitarister« vide at rejse Kravet ad anden Vej.

Der maa dog være Grænser for Politiets Frækheder.

Hartvig Jensen.

1600 Kr. pr. Sekund.

Ifølge Bonar Laws Tale fornylig i Underhuset har Englands Krigsudgifter de sidste ni Uger beløbet sig til: 141.912.000 Kr. pr. Dag. — En simpel Beregning giver over 1600 K.r. *pr. Sekund,* hvilket Beløb en Familie til Nød kan leve for et helt Aar. *(De Wapens neder!)*

Sidste Nyt.

Militærnægteren Th. Thøgersen er nu overført til Garnisonssygehus' 1ste Service, hvor han fortsætter Sultestrejken. Vi vil altsaa snart se vor Kammerat sat i Frihed igen.

Militærnægteren Poul Waarsøe fra Aarhus er bleven arresteret, men vi kan desværre ikke endnu meddele, hvor han befinder sig.

Til Bladets Forhandlere!

Indsend saa vidt mulig Regnskab hver Maaned og skriv inden den 27. i Maaneden om der ønskes flere Blade end sædvanlig.

Ekspeditionen.

„Militærnægteren“s

Pris er 5 Øre med 1 Øre i Provision til Forhandlerne.

Abonnementsprisen

er *65 Øre* aarlig indenbys, *90 Øre* aarlig udenbys.

Abonnement

kan tegnes for 10 Ekspl. pr. Maaned og koster Kr. 1,20 pr. Kvartal.

Opgørelse fra Forhandlere indsendes hver Maaned.

Indsend Bestilling til Ekspeditør *Georg Jensen, Korsgade 40, St. København N.*

Ansvarhavende overfor Presseloven: Niels Johnsen. — Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri, Blaagaardsgade 29, Kbh. N.